

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

SECȚIUNEA A PATRA

CAZUL HYDE PARK ȘI ALȚII C. MOLDOVA (nr.4)

(Cerere nr. 18491/07)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

07 aprilie 2009

DEFINITIVĂ
la 07 iulie 2009
potrivit articolului 44 § 2 (b) din Convenție

Poate fi obiectul revizuirii editoriale, inclusiv în ce privește traducerea.

În cauza Hyde Park și alții c. Moldovei (nr.4),

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), statuînd
în Cameră compusă din:

Nicolas BRATZA, *Președinte*,

Lech Garlicki,

Giovanni Bonello,

Ljiljana Mijović,

David Thór Björgvinsson,

Ledi Bianku,

Mihai Poalelungi, *judecători*,

și Lawrence Early, *Grefier al Secțiunii*,

Deliberând în secret la 17 martie 2009,

Pronunță următoarea hotărâre, adoptată în aceeași zi:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată prin cererea (nr. 18491/07) adresată împotriva Republicii Moldova și depusă la Curte potrivit articolului 34 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale ("Convenția"), către Hyde Park (organizație non-guvernamentală) și opt cetățeni moldoveni, dl Oleg Brega, dl Anatolie Juraveli, dl Roman Cotelea, d-na Mariana Gălescu, dl Radu Vasilașcu, dl Vitalie Dragan, d-na Angela Lungu și dl Anatol Hristea-Stan („reclamanții”), la 21 februarie 2007. La 2 iunie 2008 organizația non-guvernamentală Hyde Park și-a încetat activitatea. Succesorul său Hyde Park, organizație neînregistrată, și-a exprimat intenția de a menține cererea în fața Curții.

2. Reclamanții au fost reprezentați de către dl A.Postică și dl P.Postică, avocați care practică în Chișinău, membrii organizației non-guvernamentale Promo-Lex. Guvernul Republicii Moldova ("Guvernul") a fost reprezentat de către Agentul său, d-l V.Grosu.

3. Reclamanții s-au plîns asupra numeroaselor pretinse violări a drepturilor lor garantate de articolele 3, 5, 6, 8 și 11 din Convenție.

4. La 8 aprilie 2008, Președintele Secțiunii a Patra a decis să comunice cererea Guvernului. De asemenea s-a decis examinarea fondului cererii concomitent cu admisibilitatea acesteia (Articolul 29 § 3 din Convenție).

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

5. În timpul evenimentelor care au determinat depunerea cererii, Hyde Park (primul reclamant) a fost înregistrată la Ministerului Justiției ca organizație non-guvernamentală, pledînd, *inter alia*, pentru libertatea de exprimare și dreptul la întruniri pașnice. În 2007 membrii săi au decis să sisteze înregistrarea organizației din cauza pretinselor presiuni și intimidări

din partea statului. În special, ei s-au plîns de: refuzul Ministerului Justiției de a înregistra amendamentele la statutul organizației, de blocarea contului bancar, arestarea aleatorie a membrilor săi, tentativa de a sista activitatea ziarului, alte circumstanțe. Mulți dintre liderii organizației au solicitat azil politic în țările occidentale. S-a decis ca organizația să-și continue activitatea sub aceeași denumire, dar fără a fi înregistrată de autoritățile statului. Aceștia au decis că noua organizație neînregistrată să devină succesoare a fostei organizații. După excluderea organizației din Registrul cu privire la organizațiile non-guvernamentale la 2 iunie 2008, activitățile Hyde Park se desfășurau, ca și mai înainte, în baza noului statut de asocierie. Organizația continue să editeze ziarul, să administreze pagina sa pe Internet, să organizeze proteste și demonstrații.

6. Ceilalți reclamanți sunt membri și susținători ai Hyde Park: Oleg Brega, Anatolie Juraveli, Roman Cotelea, Mariana Galescu, Radu Vasilascu, Vitalie Dragan, Angela Lungu and Anatol Hristea-Stan. Ei s-au născut în 1973, 1988, 1987, 1982, 1983, 1967, 1988 și în 1953, respectiv, și locuiesc în Pepeni, Durlești și în Chișinău, respectiv.

7. La 30 iunie 2006 primul reclamant a solicitat Consiliului municipal Chișinău autorizarea desfășurării unei manifestări pașnice, în perioada între 1 și 31 august 2006, la intersecția străzilor Bănulescu-Bodoni și Ștefan cel Mare, în apropierea edificiului Guvernului, cu scopul de a protesta împotriva refuzului Ministerului Culturii de a monta bustul poetului Liviu Rebreanu, donat de către Guvernul României.

8. La 18 iulie 2006 Consiliul municipiului Chișinău a autorizat în scris desfășurarea manifestării, însă doar pentru data de 1 august 2006. S-a considerat că este suficientă doar o singură zi de proteste pentru a atrage atenția Guvernului asupra problemelor ridicate de Hyde Park.

9. La 25 iulie 2006 Hyde Park a contestat în instanța de judecată decizia Consiliului municipal.

10. La 29 august 2006 Curtea de Apel Chișinău a constatat că refuzul municipalității a fost ilegal, a anulat decizia din 18 iulie 2006 și a obligat Consiliul Municipal să autorizeze desfășurarea unei întruniri din partea primului reclamant în fața clădirii Guvernului, în perioada între 29 și 31 august 2006. Instanța de judecată a dispus executarea imediată a hotărîrii.

11. La 30 august 2006, reclamanții au solicitat autorizarea respectivă din partea municipalității în temeiul hotărîrii din 29 august 2006. Cu toate acestea, municipalitatea a refuzat să se conformeze hotărîrii judecătorești pe motiv că aceasta nu era definitivă.

12. La aceeași dată la ora 17:00. reclamanții au început manifestația lor în locul indicat în decizia Curții de Apel. La 17:15, un grup de colaboratori de poliție s-au apropiat de reclamanți și i-au întrebat dacă dețin o autorizație. Reclamanții au prezentat decizia Curții de Apel. Din înregistrarea video efectuată de poliție și care constituie parte a dosarului intentat la nivel național, poate fi observată încercarea unui colaborator de poliție de a-l convinge pe dl Brega să înceteze protestul. Ultimul refuză și susține că Hyde Park deține o hotărîre judecătorească prin care se autorizează manifestarea. În același timp dl Brega vorbește printr-un megafon, declarînd că Moldova este un stat totalitar, în care nu există nici o

libertate de exprimare și va trebui să răspundă pentru toate acțiunile ilegale în fața Curții de la Strasbourg. Acesta acuză poliția și autoritățile statului de comiterea unor acțiuni ilegale. Dintr-odată, o persoană îmbrăcată în uniforma Forțelor Speciale atacă din spate pe unul dintre membrii Hyde Park și îl aruncă violent la pământ. Ceilalți participanți observă atacul și imediat sunt înconjurați de un grup de polițiști și îndreptați spre microbuzul poliției. Nu se observă că cineva ar fi opus vre-o rezistență și o voce feminină, aparent una dintre participanți, spune cuiva să nu se opună reținerii. Potrivit reclamanților, doi dintre participanți (dl Juraveli și dl D.) au fost aruncați la pământ de colaboratorii Forțelor speciale.

13. La comisariatul de poliție, ofițerii de poliție au ridicat lucrurile ce aparțineau reclamanților, inclusiv telefoanele lor mobile. Procesele verbale de reținere indicau, *inter alia*, faptul că lucrurile reclamanților au fost ridicate pentru a fi păstrate. Reclamanții au fost plasați în diferite camere de detenție în grupuri de câte trei sau patru persoane. Cele două reclamante au fost plasate în camere de detenție separate. Potrivit reclamanților, acestora nu li s-a permis efectuarea apelurilor telefonice sau consultarea unui avocat. Camere de detenție erau mici, umede și murdare. În ele persista un miros de urină și fecale. Nu erau ferestre, lumina electrică ardea permanent și în interiorul acestora se aflau doar două bănci de lemn. Reclamanții au fost deținuți timp de patruzeci de ore aproximativ, în decursul cărora acestora nu li s-a asigurat hrană. Acestora li se dădea doar apă și după caz erau însoțiți pînă la toaletă. Doar după intervenția mai multor organizații non-guvernamentale pentru apărarea drepturilor omului și după șaisprezece ore de detenție, rudelor acestora s-a permis să li se aducă hrană. Guvernul a contestat descrierea condițiilor de detenție prezentată de către reclamanți.

14. La 1 septembrie 2006, la aproximativ 10:00, reclamanții au fost aduși în fața instanței de judecată, unde li s-au returnat telefoanele mobile și camere video, unde au și fost înștiințați pentru prima oară de acuzațiile aduse în privința lor, și anume cu privire la desfășurarea neautorizată a întrunirii (Articolul 174 § 1 din Codul cu privire la contravențiile administrative ("CCA"))¹, opunerea de rezistență în timpul reținerii (Articolul 174 § 5 CCA)² și ultragiarea colaboratorilor de poliție (Articolul 174 § 6 CCA)³. După ce au primit lucrurile sale, reclamanții au pretins că toate înregistrările video și audio efectuate în timpul protestului au fost șterse de către polițiști din memoria telefoanelor.

15. În timpul procesului, Dl Brega și Dna Gălescu au solicitat instanței de judecată să dispună o expertiză a înregistrărilor efectuate cu telefoanele mobile în vederea determinării faptului dacă polițiștii au șters fișierele cu informații; necătfînd la acestea, solicitarea le-a fost respinsă și ședința a fost amînată. Reclamanții au fost eliberați în amiază zilei.

16. La 3 octombrie 2006 Judecătoria sect.Buiucani a continuat examinarea cauzei administrative împotriva reclamanților și a constatat

¹ Nota traducătorului – a se subînțelege articolul 174¹ din Cod cu privire la contravenții administrative.

² *Ibidem* – articolul 174⁵ Cod cu privire la contravenții administrative.

³ *Ibidem* – articolul 174⁶ Cod cu privire la contravenții administrative.

vinovăția tuturor reclamantilor (cu excepția primului reclamant) de comiterea acțiunilor de desfășurarea și participare la o întrunire neautorizată, contrar dispozițiilor articolului 174 § 1 CCA¹. Instanța de judecată a stabilit că după ce au obținut o decizie a Curții de Apel, aceștia urmau să solicite o autorizare de la Consiliul Municipal. Instanța judecătorească a amendat fiecare reclamant, cu excepția dlui Oleg Brega (președintele Hyde Park de la acel moment) cu suma de 200 lei moldovenești (MDL). Dl Oleg Brega a fost sancționat cu amendă în valoare de 500 MDL. Toți reclamantii au fost achitați în partea ce ține de ultragiurea colaboratorilor poliției și opunerea de rezistență în timpul reținerii, după ce instanța de judecată a vizionat înregistrarea video efectuată de polițiști și a constatat că învinuirile aduse nu erau justificate.

17. Toți reclamantii au atacat hotărîrea respectivă în partea ce privește participarea la o întrunire neautorizată și au susținut, *inter alia*, că Hyde Park a solicitat de la Consiliul Municipal o autorizare pentru 30 august 2006; cu toate acestea, cererea a fost respinsă pe motiv că decizia Curții de Apel din 29 august 2006 încă nu devenise definitivă. De asemenea, aceștia au înaintat repetat demersul să fie examinate de către un expert înregistrările din memoria telefoanelor mobile.

18. La 26 octombrie 2006 Curtea de Apel Chișinău a admis apelul reclamantilor, stabilind că întrunirea reclamantilor a fost legitimă în baza deciziei Curții de Apel din 29 august 2006 (a se vedea mai sus paragraful 10). Reclamantii au fost achitați de toate acuzațiile aduse în legătură cu participarea acestora la o întrunire neautorizată.

19. În acest timp, la 18 septembrie 2006, reclamantii au depus o plîngere împotriva colaboratorilor de poliție care i-au reținut. Aceștia s-au plîns despre maltratare, reținere ilegală, despre faptul că a le-a fost încălcat dreptul la secretul corespondenței, că dreptul la liberă întrunire le-a fost violat și ultimii au suportat un tratament inuman și degradant, pe lângă refuzul executării deciziei judecătorești.

20. În perioada septembrie 2006 - septembrie 2007, urmărirea penală începută la sesizarea reclamantilor a fost încetată și redeschisă de patru ori. De fiecare dată cînd Procuratura respingea plîngerile reclamantilor, ulterior instanțele de judecată, și procurorul ierarhic superior anulau ordonanța procurorului și a dispuneau reexaminarea cauzei. Drept motive pentru respingere a alegațiilor au constituit declarațiile colaboratorilor de poliție și a martorilor din partea poliției care au confirmat că reclamantii au insultat polițiștii și au opus rezistență în timpul reținerii. În ceea ce privește pretinsa manipulare cu telefoanele mobile ale reclamantilor și ștergerea fișierelor din memoria acestora, Procuratura a acceptat declarațiile unui colaborator de poliție care a confirmat faptul ridicării a două telefoane mobile în timpul reținerii reclamantilor, dar a negat orice alegație privind ștergerea acestora. Cît privește înregistrarea video a evenimentului, efectuată de colaboratorii de poliție (a se vedea mai sus paragraful 12), Procuratura a susținut că aceasta s-ar fi pierdut și prin urmare, nu a putut să fie examinată. La 27 septembrie 2007 Judecătoria sect. Rîșcani a abrogat ultima ordonanță prin

¹ *Ibidem* – articolul 174¹ Cod cu privire la contravenții administrative.

care plîngerile reclamanților au fost respinse și a dispus reexaminarea cauzei. Din acea zi, reclamanții nu au mai aflat nimic de la Procuratură despre mersul examinării plîngerii lor. La 10 ianuarie 2008 reclamanții au adresat o scrisoare Procuraturii Generale pentru a obține informații cu privire la etapa în care se afla procedurile inițiate de aceștia însă nu au primit nici un răspuns. O copie a scrisorii împreună cu ștampila Procuraturii Generale a fost anexată la comentariile reclamanților. Potrivit acestora, doar din observațiile Guvernului s-a aflat despre faptul că plîngerea lor a fost din nou respinsă la 12 noiembrie 2007. Guvernul a contestat alegațiile reclamanților vizavi de scrisoarea despre care se susține că a ar fi expediată în adresa Procuraturii Generale la 10 ianuarie 2008. Cu toate acestea, nu a fost contestată autenticitatea ștampilei Procuraturii Generale aplicată pe copia scrisorii în cauză.

21. La 1 noiembrie 2006 Curtea Supremă de Justiție a examinat recursul depus de Consiliul Municipal împotriva deciziei Curții de Apel din 29 august 2006. Curtea Supremă de Justiție a casat hotărîrea judecătorească respectivă și a respins acțiunea reclamanților, constatînd legalitatea deciziei Consiliului Municipal din 18 iulie 2006. De asemenea, Curtea Supremă de Justiție a constatat că dispoziția cu privire la executarea imediată a deciziei Curții de Apel a fost ilegală.

II. DREPT INTERN PERTINENT

22. Prevederile pertinente ale Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor din 21 iunie 1995, stipulează următoarele:

“Articolul 6

(1) Întrunirile trebuie să se desfășoare în mod pașnic, fără nici un fel de arme, fiind asigurată protecția participanților și a mediului înconjurător, fără să împiedice folosirea normală a drumurilor publice, circulația rutieră, funcționarea unităților economice, fără a degenera în acțiuni violente care ar pune în primejdie ordinea publică, integritatea corporală și viața persoanelor, bunurile lor.

Articolul 7

Se sistează întrunirile la care se constată fapte sau acțiuni de:

- a) contestare sau defăimare a statului și poporului;
- b) îndemn la război de agresiune, la ură națională, rasială sau religioasă;
- c) incitare la discriminare, la separatism teritorial, la violență publică;
- d) atentare la regimul constituțional.

Articolul 8

(1) Întrunirile se pot desfășura în piețe, străzi, parcuri, scuaruri și în alte locuri publice din municipii, orașe, comune, sate, precum și în localuri publice.

(2) Nu se admite desfășurarea întrunirilor în localurile autorităților publice, autorităților administrației publice locale, procuraturii, instanțelor judecătorești, în unități economice cu regim special de securitate a muncii sau cu pază armată.

(3) Sînt interzise întrunirile:

- a) la o distanță mai mică de 50 de metri de sediul Parlamentului, reședința Președintelui Republicii Moldova, de sediul Guvernului, Curții Constituționale, Curții Supreme de Justiție;
- b) la o distanță mai mică de 25 de metri de sediul organelor administrației publice centrale de specialitate, autorităților administrației publice locale, instanțelor judecătorești, procuraturii, poliției, instituțiilor penitenciare și de reabilitare socială, unităților și obiectivelor militare, de gări, aeroporturi, spitale, unități economice cu instalații, utilaje sau mașini avînd un grad ridicat de pericol în exploatare, instituții diplomatice.

(4) Accesul liber în sediul organelor și instituțiilor enumerate la alin. (3) este garantat.

(5) Autoritățile administrației publice locale, cu acordul organizatorilor întrunirilor, pot stabili pentru întruniri locuri sau localuri permanente, după caz.

Articolul 11

(1) Organizatorul întrunirii va depune la primărie, cel mai târziu cu 15 zile înainte de data întrunirii, o declarație prealabilă, al cărui model este expus în anexă, ce face parte integrantă din prezenta lege.

(2) Declarația prealabilă trebuie să indice:

- a) denumirea organizatorului întrunirii, scopul întrunirii;
- b) data, ora la care începe întrunirea și ora la care se încheie;
- c) locul întrunirii, traseele spre el și de la el;
- d) forma desfășurării întrunirii;
- e) numărul aproximativ de participanți;
- f) persoanele împuternicite să asigure buna desfășurare a întrunirii și să răspundă de ea;
- g) serviciile pe care organizatorul întrunirii le solicită primăriei.

(3) Primăria, în cazuri justificate, poate să modifice, cu acordul organizatorului întrunirii, unele elemente din declarația prealabilă.

Articolul 12

(1) Declarația prealabilă se examinează de primăria orașului (municipiului), satului (comunei) cel mai târziu cu 5 zile înainte de data întrunirii.

(2) Primăria, în cadrul examinării declarației prealabile în ședință ordinară sau extraordinară, discută forma, timpul, locul și alte condiții de desfășurare a întrunirii și ia decizia respectivă.

(6) Primăria poate interzice întrunirea numai în cazul în care consultă organul de poliție și deține probe convingătoare că la întrunire vor fi încălcate condițiile art.6 și art.7 cu consecințe grave pentru societate.

Articolul 14

(1) Decizia privind refuzul eliberării autorizației trebuie să fie argumentată și prezentată în scris. În ea se indică din ce motive s-a decis refuzul eliberării autorizației...

Articolul 15

(1) Organizatorul întrunirii poate reclama în instanța de contencios administrativ competență refuzul eliberării autorizației."

23. Prevederile pertinente ale Codului Penal menționează următoarele:

"Articolul 166. Privațiunea ilegală de libertate

(1) Privațiunea ilegală de libertate a unei persoane, dacă acțiunea nu este legată cu răpirea acesteia,

(2) Aceeași acțiune săvârșită:

- b) asupra a două sau mai multor persoane;
 - d) de două sau mai multe persoane;
- se pedepsește cu închisoare de la 3 la 8 ani.

Articolul 184. Violarea dreptului la libertatea întrunirilor

(1) Violarea dreptului la libertatea întrunirilor prin împiedicarea ilegală a desfășurării mitingului, demonstrației, manifestației, procesiunii sau oricărei alte întruniri ori a participării cetățenilor la acestea fie prin constrângerea lor la participare:

- a) săvârșită de o persoană cu funcție de răspundere;
 - b) săvârșită de două sau mai multe persoane;
 - c) însoțită de violență nepericuloasă pentru viață sau sănătate,
- se pedepsește cu amendă în mărime de la 400 la 800 lei moldovenești sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de pînă la 2 ani.

24. Prevederile pertinente ale Codului cu privire la contravențiile administrative, în vigoare la acel moment, menționează următoarele:

“Articolul 174 § 1¹

2. Organizarea și desfășurarea întrunirii fără avizarea primăriei sau fără autorizația ei, precum și încălcarea condițiilor (forma, locul, timpul) desfășurării întrunirii, indicate în autorizație, atrage după sine aplicarea unei amenzi organizatorilor (conducătorilor) întrunirii în mărime de la 500 MDL până la 1000 MDL...

4. Participarea activă la întrunirea desfășurată în condițiile alineatului doi din prezentul articol atrage după sine aplicarea unei amenzi în mărime de la două sute la trei sute lei moldovenești.

Articolul 174 § 5²

Opunerea de rezistență unui colaborator al poliției... aflate în exercițiul datoriei de serviciu sau obștești de menținere a ordinii publice și de combaterii a criminalității atrage după sine aplicarea unei amenzi în mărime de până la trei sute lei moldovenești, sau arest administrativ pe un termen de până la treizeci de zile.

Articolul 174 § 6³

Ultragierea colaboratorului poliției... aflate în exercițiul datoriei de serviciu ... atrage după sine aplicarea unei amenzi în mărime de până la două sute de lei moldovenești sau arest administrativ pe un termen de până la cincisprezece zile.

Articolul 249

Persoanele care au încălcat modul de organizare și de desfășurare a adunărilor, mitingurilor, procesiunilor și demonstrațiilor de stradă, care au ultragiat un colaborator al poliției.... pot fi reținute până la examinarea cazului de către instanța judecătorească respectivă... ..”

25. Prevederile relevante a Legii nr.1226 cu privire la arestarea preventivă stipulează:

“Articolul 12. Cerințele principale ale regimului din locurile de arest preventiv

(3) Preveniții sînt supuși percheziției corporale... Nu li se permite să aibă asupra lor bani, lucruri de preț și obiecte a căror păstrare și utilizare în locurile de arest preventiv este interzisă. Baniile care le-au fost confiscate la intrarea în locurile de arest preventiv se transferă la conturile lor personale, iar lucrurile de preț și obiectele se predau la păstrare. ”

26. Norme mai detaliate privind regimul bunurilor ce aparțin deținuților și păstrarea acestora de către autorități, responsabili pentru detenția persoanelor, se conțin în Hotărîrea Guvernului nr.583, din 26 mai 2006.

“Secțiunea a 29-a. Modul de ridicare de la deținuți a obiectelor și substanțelor a căror utilizare este interzisă în instituție și a celor procurate pe cale nelegitimă

373. Sînt supuse ridicării și confiscării banii, obiectele de valoare și bunurile interzise aflate în posesia deținutului, în încăperile cazării sau antrenării la muncă a acestuia, venite pe numele lui prin intermediul pachetelor cu provizii, banderolelor, coletelor sau corespondenței, precum și alte bunuri interzise găsite pe teritoriul penitenciarului.

375. Pe parcursul aflării în penitenciar, bunurile și valorile enumerate în pct.373 al prezentului Statut, care aparțin deținuților, urmează a fi predate în contabilitatea penitenciarului, iar bunurile personale a căror utilizare nu este interzisă, sînt însă în surplus față de normele stabilite, se predau pentru păstrare în depozitele special rezervate pentru aceasta, care sînt dislocate în afara zonei locative a penitenciarului.

376. Obiectele, articolele și substanțele, utilizarea cărora este interzisă în penitenciar, se ridică în momentul depistării lor la deținuți.

¹ *Ibidem* – articolul 174¹ Cod cu privire la contravenții administrative

² *Ibidem* – articolul 174⁵ Cod cu privire la contravenții administrative

³ *Ibidem* – articolul 174⁶ Cod cu privire la contravenții administrative

377. Dreptul de a ridica obiectele interzise se acordă reprezentanților administrației, reprezentanților subdiviziunilor de pază, regim și supraveghere, iar în cazurile depistării în flagrant - și altor colaboratori ai sistemului penitenciar.

378. Ridicarea bunurilor se realizează de către cel puțin doi reprezentanți ai administrației, în prezența deținutului de la care se ridică bunul.

379. Ridicarea bunurilor este consemnată în procesul-verbal de ridicare a bunurilor, care este întocmit în trei exemplare de către persoanele care au participat la ridicare. Primul exemplar i se oferă persoanei de la care s-au ridicat bunurile, al doilea se transmite în contabilitate și al treilea se păstrează în dosarul personal.

380. Procesul-verbal de ridicare va conține date referitoare la:

denumirea instituției;

data, ora și locul de ridicare a bunurilor;

temeiul ridicării bunurilor;

numele, prenumele, funcția și gradul persoanelor care au participat la ridicarea bunurilor;

numele, prenumele deținutului de la care s-a efectuat ridicarea;

lista exhaustivă a bunurilor sau valorilor ridicate, cu indicarea denumirii, cantității (volumului), asortimentului, mărcii, valutei, seriei și numărului, numărul de înregistrare, alte particularități și semne distinctive ale bunurilor, gradul de uzură a acestora etc.;

semnăturile tuturor participanților, inclusiv a deținutului. În cazul refuzului deținutului de a semna procesul-verbal, persoana care-l întocmește face mențiunea respectivă.

381. În procesul-verbal, pe lângă numele, prenumele și numărul dosarului deținutului, se mai indică: costul, marca, numărul, materialul din care este fabricat obiectul și alte semne distinctive.

382. În cazul în care deținutul nu este de acord cu conținutul procesului-verbal, el este în drept să facă obiecții scrise nemijlocit în procesul-verbal respectiv.

383. Mijloacele bănești și bunurile de valoare ridicate conform procesului-verbal sînt predate urgent (nu mai târziu de o zi) de către ofițerul de serviciu în contabilitate (unitatea financiară). Bunurile ridicate sînt înregistrate în registrul evidenței obiectelor și lucrurilor de valoare (anexa nr.14).

384. Banii ridicați de la deținuți vor fi depuși pe contul de peculiu al deținutului.. »

Potrivit anexei nr.7 la Hotărîrea Guvernului, se interzice persoanelor arestate să posede telefoane mobile.

ÎN DREPT

27. Reclamantii (cu excepția primului reclamant) s-au plîns, potrivit Articolului 3 din Convenție, asupra condițiilor de detenție inumane și degradante din Comisariatului de poliție sect.Buiucani. Articolul 3 prevede următoarele :

“Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

28. Reclamantii (cu excepția primului reclamant) au pretins că dreptul la libertate prevăzut de Articolul 5 § 1 din Convenție le-a fost încălcat, din moment în care au fost reținuți pentru aproximativ 40 de ore fără vreun temei legal. Aceștia de asemenea s-au plîns, potrivit Articolului 5 §§ 2 și 3, precum că nu au fost imediat informați despre motivele reținerii sale și despre acuzațiile aduse împotriva lor, precum și despre faptul că nu au fost aduși de îndată în fața unui judecător. Partea relevantă a Articolului 5 prevede următoarele:

“1. Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale :

...

(c) dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a-l împiedica să săvârșască o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia ;

2. Orice persoană arestată trebuie să fie informată, în termenul cel mai scurt și într-o limbă pe care o înțelege, asupra motivelor arestării sale și asupra oricărei acuzații aduse împotriva sa.

3. Orice persoană arestată sau deținută, în condițiile prevăzute de paragraful 1.lit c) din prezentul articol, trebuie adusă de îndată înaintea unui judecător sau a altui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare și are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere.”

29. În continuare, reclamanții au susținut că procesul care s-a finalizat cu adoptarea deciziei Curții Supreme de Justiție din 1 noiembrie 2006 nu a fost echitabil din cauză nemotivării deciziei adoptate de Curtea Supremă de Justiție. Partea relevantă a Articolului 6 § 1 stipulează:

“Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa... ..”

30. Reclamanții (cu excepția primului reclamant) s-au plîns potrivit articolul 8 despre faptul că poliția a șters înregistrările video și audio din memoria telefoanelor mobile și a camerelor video. Articolul 8 din Convenție prevede următoarele:

“1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirii faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.”

31. Reclamanții de asemenea s-au plîns asupra refuzului de a le autoriza protestul care a condus la încălcarea dreptului la libertatea de întruniri pașnică garantat de Articolul 11 din Convenție, care prevede:

1. Orice persoană are dreptul la libertatea de întrunire pașnică și la libertatea de asociere, inclusiv dreptul de a constitui cu alții sindicate și de a se afilia la sindicate pentru apărarea intereselor sale.

2. Exercițarea acestor drepturi nu poate face obiectul altor restrângeri decât acelea care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protejarea sănătății sau a moralei ori pentru protecția drepturilor și libertăților altora. Prezentul articol nu interzice ca restrângeri legale să fie impuse exercitării acestor drepturi de către membrii forțelor armate, ai poliției sau ai administrației de stat.”

32. Reclamanții (cu excepția primului reclamant) s-au plîns potrivit Articolului 13 din Convenție, invocînd lipsa unui recurs efectiv în legătură cu pretinsa încălcare a Articolului 8. Articolul 13 prevede următoarele:

“Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de Convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”

I. ADMISIBILITATEA CAUZEI

A. Notă preliminară

33. Curtea notează că după depunerea prezentei cereri, Hyde Park a încetat să existe ca organizație non-guvernamentală înregistrată și continuat să activeze în calitate de organizație neînregistrată (a se vedea paragraful 1 *supra*). Nu s-a contestat faptul că nou-l Hyde Park este în drept de a depune cerere și Curtea nu atestă nici un motiv de a dispune altfel (a se vedea, *mutatis mutandis*, *David v. Moldova*, nr.41578/05, § 28, 27 noiembrie 2007). Cu atât mai mult, Curtea consideră că capacitatea Hyde Park-lui de a continua procesul nu este afectată de faptul că nu este înregistrată (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Creștinii împotriva fascismului și rasismului v. Regatul Unit al Marii Britanii*, nr. 8440/78, Decizia Comisiei din 16 iulie 1980, Decizii și rapoarte 21, p.138).

B. Statutul de victimă

34. Guvernul a susținut că, din momentul în care Hyde Park a solicitat autorizația municipalității pentru desfășurarea unei manifestații, ceilalți reclamânți nu pot pretinde că ar deține calitatea de victimă în sensul articolului 34 din Convenție și că, prin urmare, cererea acestora este abuzivă.

35. Reclamânții au susținut că, potrivit articolului 11 din Legea privind organizarea și desfășurarea întrunirilor, doar organizatorul unei întruniri este în drept să solicite autorizație, însă nu și participanții. Mai mult, toți reclamânți privite ca persoane fizice, au participat la protest și au fost reținuți de către poliție.

36. Curtea notează faptul că toți reclamânți au participat la întrunire și au fost reținuți și deținuți de către poliție. Statutul de victimă al acestora, în sensul articolului 34 din Convenție, prin urmare nu poate fi pus la îndoială. Obiecțiile Guvernului s-au respins.

C. Plângerea înaintată potrivit articolul 3 din Convenție

37. Guvernul a contestat alegațiile referitoare la condițiile de detenție și a susținut că, în orice caz, durata reținerii a fost prea scurtă pentru a invoca nivelul de gravitate cerut de Articolul 3 din Convenție. Mai mult, reclamânții nu au epuizat căile interne de recurs.

38. Reclamânții au susținut că au fost deținuți în condiții inumane și degradante în Comisariatul de poliție sect.Buiucani pentru aproximativ 40 de ore (a se vedea mai sus paragraful 13).

39. Curtea a avut deja ocazia de a nota constatările Comitetului European pentru prevenirea torturii și tratamentului inuman și degradant (“CPT”), în ce privește condițiile de detenție în comisariatele de poliție din

Chișinău (a se vedea, spre exemplu, *Malai v. Moldova*, nr. 7101/06, § 15, 13 noiembrie 2008) și constatat încălcarea Articolului 3 din Convenție în mai multe cazuri referitoare la condițiile de detenție din Moldova. Cu toate acestea în cazul de față, datorită timpului scurt petrecut de către reclamânți în detenție, precum și în raport cu jurisprudența Curții în acest domeniu, Curtea este în incapacitate de a constata că suferințele reclamânților ar fi antrenat nivelul de gravitate determinat de Articolul 3. Spre deosebire de cauza *Fedotov c. Rusiei* (nr. 5140/02, 25 octombrie 2005), reclamânții au avut acces la obiectele sanitare și apă și după o anumită perioadă de timp acestora li s-a permis să primească hrană din partea rudelor. În acest sens, Curtea conchide că plângerea reclamânților potrivit Articolului 3 din Convenție este în mod vădit nefondată și prin urmare, nu este admisibilă în sensul Articolului 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

D. Plîngerile potrivit articolului 8 și 13 din Convenție.

40. Reclamânții s-au plîns despre faptul că în timpul detenției în cadrul comisariatului de poliție sect.Buiucani, telefoanele mobile le-au fost ridicate și colaboratorii de poliție au accesat memoria telefoanelor și au șters fișiere audio, video și imagini înregistrate în timpul manifestației. Potrivit reclamânților, colaboratorii de poliție au șters materiale care ar fi fost incompatibile cu versiunea ultimilor despre evenimentele ce au avut loc. Faptul respectiv a constituit o ingerință în dreptul acestora la viață privată și corespondență, și care nu a fost prevăzută de lege și necesară într-o societate democratică.

41. Guvernul a susținut că reclamânții au omis să epuizeze căile interne de recurs în ce privește acest capăt de cerere. De altfel, Guvernul nu a negat faptul că telefoanele mobile ale reclamânților au fost ridicate în timpul reținerii. Cu toate acestea, Guvernul a contestat alegațiile privind accesarea memoriei telefoanelor mobile ale reclamânților și ștergerea informațiilor din ele. Potrivit Guvernului, nu a existat nici o ingerință în drepturile reclamânților, garantate de Articolul 8 din Convenție și prin urmare, plângerea a fost în mod vădit nefondată.

42. Din momentul în care, oricum, acest capăt de cerere este inadmisibil ca fiind în mod vădit nefondat, Curtea nu consideră necesar a se pronunța asupra aspectului referitor la epuizarea ori neepuizarea căilor interne de recurs din partea reclamânților. Curtea notează că reclamânții nu au prezentat nici o probă care ar susține afirmațiile acestora privind accesarea telefoanelor mobile de către poliție și ștergerea din ele a înregistrărilor, care ar cădea în domeniul de aplicare al Articolului 8. Curtea indică în acest sens că, potrivit reclamânților, materialele pretinse de a fi șterse conțineau înregistrări audio și video în legătură cu manifestația. Nu s-a afirmat că mesaje private sau informații personale de alt gen au fost citite sau/și șterse. Astfel, acest capăt de cerere este neîntemeiat și urmează a fi respins ca fiind în mod vădit nefondat și, prin urmare, declarat inadmisibil potrivit articolului 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

43. În lumina constatărilor de mai sus, Curtea consideră că reclamânții nu au înaintat nici o pretenție argumentată potrivit articolului 13 din

Convenție, luat în comun cu Articolul 8. Astfel, acest capăt de cerere este de asemenea vădit nefondat și urmează să fie respins în conformitate cu 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

E. Restul plîngerilor

44. Curtea consideră că restul plîngerilor reclamanților potrivit Articolelor 5, 6 și 11 ridică probleme fapt destul de serioase, încît determinarea acestora depinde de examinarea fondului și nu s-a stabilit alte temeiuri pentru declararea lor ca inadmisibile. Prin urmare, Curtea declară aceste capete de cerere admisibile. În conformitate cu decizia sa aplicare a Articolului 29 § 3 din Convenție (a se vedea mai sus paragraful 4), Curtea va proceda direct la examinarea fondului cauzei.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 11 DIN CONVENȚIE

45. Reclamanții au susținut că ingerința în dreptul lor la libertatea întrunirilor nu a fost prevăzută de lege, deoarece temeiul invocat de către Consiliul Municipal nu era compatibil cu prevederile art.12 alin.(6) din Legea cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor. Cu atît mai mult, ingerința nu a urmărit un scop legitim și nu era necesară într-o societate democratică.

46. Guvernul a admis că a existat o ingerință în dreptul reclamanților, garantat de către Articolul 11 din Convenție. Totuși, o asemenea ingerință era prevăzută de lege, și anume de Legea cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor, a urmărit un scop legitim, fiind necesară într-o societate democratică.

47. Părțile susțin în comun și Curtea este de acord că decizia de a respinge cererea Hyde Park cu privire la organizarea protestelor din între 01 și 31 august 2006 implică „o interferență din partea autorităților publice” în dreptul reclamanților la libertatea întrunirilor prevăzut de paragraful 1 din Articolul 11 din Convenție. O astfel de ingerință implică o încălcare a Articolului 11 din Convenție dacă nu este prevăzută de lege, nu urmărește un interes sau scopuri legitime în conformitate cu paragraful 2 al Articolului 11 din Convenție și dacă nu este „necesară într-o societate democratică” pentru a urmări acel interes sau scopuri.

48. În măsura în care se invocă legalitatea ingerinței, Curtea constată că potrivit art.14 al Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor Consiliul Municipal era obligat să motiveze în scris respingerea cererii Hyde Park cu privire la desfășurarea întrunirilor, ceea ce s-a efectuat prin decizia din 18 iulie 2006 (a se vedea paragraful 8 *supra*). Potrivit art.12 alin.(6) din Legea cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor, o cerere ar putea fi respinsă doar dacă Consiliul Municipal ar deține probe că prevederile art.6 și 7 din Legea cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor ar putea fi încălcate cu grave consecințe pentru societate. Consiliul Municipal nu a invocat nici un temei prevăzut de art.6 și 7 din Legea cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor, ceea ce constituie un temei suficient pentru a concluziona că măsurile respective nu au fost „prevăzute de lege”. Totuși, în speță, Curtea consideră că respectarea

legii este indisolubil legată de întrebarea dacă o ingerință era „necesară într-o societate democratică”. Prin urmare, Curtea va examina această problemă în cele ce urmează (a se vedea *Partidul Popular Creștin Democrat v. Moldova*, nr. 28793/02, §53, ECHR 2006-II).

49. Părțile, de asemenea, nu au fost de acord cu privire la faptul că ingerința a urmărit un scop legitim. Curtea din motivele prezentate mai jos, nu consideră necesar de a se expune cu privire la acest capăt. (a se vedea *Partidul Popular Creștin Democrat v. Moldova*, §53, citat mai sus).

50. În măsura în care se invocă proporționalitatea ingerinței, Curtea reamintește că de multe ori a declarat, în hotărârile sale, că nu doar democrația constituie o trăsătură fundamentală a ordinii publice Europene, ci însăși Convenția a fost concepută pentru a promova și menține idealurile și valorile unei societăți democratice. Democrația, a subliniat Curtea, este unicul model politic prevăzut în Convenție și unicul compatibil cu aceasta. Potrivit paragrafului 2 al Articolului 11 din Convenție, cum și a articolelor 8, 9, 10 din Convenție, singura necesitate capabilă să justifice o ingerință în oricare din drepturile consacrate în aceste articole este cea care poate pretinde că a rezultat dintr-o „societate democratică” (a se vedea *Refah Partisi (Bunăstarea Partidului) și alții v. Turcia* (GC), nr.41340/98, 41342/98, 41343/98 și 41344/98, §§ 86-89, ECHR 2003-II și *Partidul Popular Creștin Democrat v. Moldova*, citat mai sus).

51. Referindu-se la particularitățile unei „societăți democratice”, Curtea acordă o importanță deosebită pluralismului, toleranței și liberalismului. În acest context, Curtea a susținut că deși interesele individuale, după caz, trebuie să fie subordonate celor de grup, dar democrația nu înseamnă, pur și simplu, că întotdeauna punctele de vedere ale majorității urmează să prevaleze: este necesar să se realizeze un echilibru, care să asigure minorității un tratament echitabil și corect și să se evite orice abuz de poziție dominantă (a se vedea *Young, James and Webster v. Regatul Unit al Marii Britanii*, 13 august 1981, § 63, Seria A nr.44 și *Chassagnou și alții v. Franței* (GC), NR.25088/94, 28331/95 și 28443/95, § 112, ECHR, 1999-III).

52. Când se efectuează o examinare în virtutea Articolului 11 din Convenție, sarcina Curții nu este substituirea propriei opinii celei care vine din partea autorităților naționale competente, ci mai degrabă revizuirea în conformitate cu Articolul 11 din Convenție a deciziei adoptate în timpul exercitării atribuțiilor. Aceasta nu înseamnă că ea trebuie să se limiteze la stabilirea dacă statul reclamat și-a exercitat atribuțiile într-un mod corespunzător, atent și cu bună credință, Curtea trebuie să se privească ingerința pretinsă în lumina cazului luat în întregime și să determine dacă aceasta a fost „proporțională cu scopul urmărit” și dacă motivele invocate de către autorități, în vederea justificării acțiunilor sale, sunt „relevante și suficiente”. În acest sens, Curtea trebuie să se convingă dacă autoritățile naționale au aplicat standardele conforme cu principiile încorporate în Articolul 11 din Convenție și, cu atât mai mult, dacă și-au întemeiat decizia pe o evaluare acceptabilă a faptelor relevante (a se vedea *Partidul Comuniștilor Uniți și alții v. Turcia*, 30 ianuarie 1998, § 47, *Culegere a Hotărârilor și Deciziilor 1998-I*).

53. Revenind la circumstanțele prezentei cauze, Curtea observă respingerea cererii de desfășurare a întrunirii planificate pentru perioada 1-31 august 2006, din partea Consiliului Municipal s-a bazat motiv că, în opinia sa, o singură zi de protest ar fi fost suficientă. Curtea a notat mai sus că un asemenea motiv de fapt aparent nu corespunde prevederilor Legii privind organizarea și desfășurarea întrunirilor și care, la articolele 6 și 7, stabilește temeiurile în baza cărora o cerere de autorizare a întrunirii urmează a fi respinsă de Consiliul Municipal. Pentru Curte, motivele invocate de Consiliul Municipal nu pot fi considerate ca fiind relevante și suficiente în sensul Articolului 11 din Convenție. Curtea observă că nu a existat nici un indiciu că organizatorii intenționau să tulbure ordinea publică sau să instige o confruntare cu autoritățile. Prin urmare, Curtea nu poate decât să concluzioneze că refuzul Consiliului Municipal de autorizare a protestului nu corespunde unui interes social imperios.

54. Luând în considerație circumstanțele sus-expuse, Curtea conchide că ingerința nu a corespuns unui interes social imperios, prin urmare, nu a fost necesară într-o societate democratică. Respectiv a avut loc încălcarea Articolului 11 din Convenție.

55. Prin urmare, a avut loc violarea Articolului 11 din Convenție.

III. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 § 1 DIN CONVENȚIE

56. De asemenea, reclamanții au invocat încălcarea articolului 6 § 1 din Convenție, susținând că procesul de judecată care s-a finalizat cu adoptarea deciziei Curții Supreme de Justiție din 1 noiembrie 2006, nu a fost echitabil din cauza că hotărîre adoptată de Curtea Supremă de Justiție nu a fost motivată. Din momentul în care ce acest capăt de cerere nu ridică un aspect diferit de cel examinat anterior potrivit Articolului 11, Curtea nu consideră necesară examinarea separată a acestei părți din plîngere.

IV. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 5 § 1 DIN CONVENȚIE

57. Reclamanții au fost de acord că arestul acestora cade sub aplicabilitatea punctului c) din Articolul 5 § 1 din Convenție. Cu toate acestea, aceștia au pledat că detenția lor a fost ilegală și arbitrară.

58. Guvernul a susținut că acțiunile colaboratorilor de poliție au fost legale potrivit dreptului național și a indicat articolul 249 din CCA, care prevede posibilitatea reținerii unei persoane pentru desfășurarea unei întruniri neautorizate, ultragiarea colaboratorilor de poliție și opunerea de rezistență în timpul reținerii. Guvernul a insistat asupra faptului că nu a avut loc o încălcare a articolului 5 § 1 din Convenție.

59. Curtea reiterează faptul că expresiile “legitimă” și “în conformitate cu o procedură prevăzută de lege” din cadrul articolului 5 § 1 se referă în esență la dreptul intern și declară obligația de a se conforma prevederilor legale materiale și procesuale. Cu toate acestea, “legalitatea” deținerii potrivit dreptului intern nu constituie întotdeauna elementul decisiv. În plus, Curtea trebuie să fie convinsă de compatibilitatea detenției în timpul perioadei de referință cu scopul articolului 5 § 1 din Convenție, care constă din prevenirea persoanelor să fie private de libertate într-un mod arbitrar (a

se vedea *Anguelova c. Bulgariei*, nr. 38361/97, § 154, CEDO 2002-IV, și *Fedotov c. Rusiei*, citată mai sus, § 74).

60. Curtea este de acord cu părțile în legătură cu faptul că detenția reclamanților a căzut sub incidența articolului 5 § 1, lit. c) din Convenție, prin faptul că se impunea necesitatea aducerii în fața autorității legale competente, fiind suspectați de comiterea diferitor contravenții.

61. Nu există divergențe în ceea ce ține de faptul că poliția, în timpul reținerii reclamanților și aducerii acestora în comisariatul de poliție, ar fi respectat procedura prevăzută de articolul 249 CCA (a se vedea mai sus paragraful 24).

62. Curtea notează faptul că reclamanții au fost acuzați, *inter alia*, de opunerea de rezistență în timpul reținerii și ultragiarea colaboratorilor de poliție. Cu toate acestea, instanțele naționale, urmărind înregistrarea video a reținerii reclamanților, a considerat nefondate acuzațiile respective și le-au respins (a se vedea mai sus paragrafele 16 și 18 *supra*). În asemenea circumstanțe, precum și datorită lipsei unei “bănuieli rezonabile” în sensul articolului 5 § 1, lit. (c), Curtea consideră că detenția reclamanților în baza unor acuzații false, că ar fi opus rezistență în timpul reținerii și ar fi ultragiat colaboratorii de poliție, nu poate fi considerată ca fiind “legitimă” potrivit articolului 5 § 1 din Convenție.

63. În ceea ce privește ultimul temei al detenției reclamanților, și anume organizarea și desfășurarea unei manifestații, Curtea notează că aceștia dețineau o hotărîre judecătorească în vigoare care autoriza întrunirea. Mai mult, hotărîrea respectivă era de o executare imediată. Faptul că Consiliul Municipal a refuzat să se conformeze hotărîrii judecătorești, nu a lipsit poliția de obligația de a o lua în considerare. Aceste constatări corespund constatărilor Curții de Apel, care ulterior a respins acuzațiile aduse împotriva reclamanților potrivit articolului 174 § 1 (a se vedea mai sus paragraful 18). În aceste circumstanțe, precum și ținînd cont de constatările de mai sus din paragraful 54, Curtea constată că detenția reclamanților potrivit acestui temei nu poate fi considerată “legitimă” potrivit articolului 5 § 1 din Convenție.

64. Prin urmare, a avut loc încălcarea prevederilor în cauză.

V. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 5 §§ 2 ȘI 3 DIN CONVENȚIE

65. Reclamanții s-au plîns, la fel, precum că nu au fost imediat informați despre motivele reținerii sale și despre acuzațiile aduse împotriva lor, precum și despre faptul că nu au fost aduși de îndată în fața unui judecător

66. Curtea consideră că nu este necesar să examineze aceste capete de cerere în mod distinct, din momentul în care a constatat că faptul detenției este total contrar Articolului 5 § 1 din Convenție (a se vedea, *Stepuleac v. Moldova*, nr. 8207/06, § 83, 6 noiembrie 2007).

VI. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

67. Articolul 41 din Convenție prevede:

“Dacă Curtea constată că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoloalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciul moral

68. Primul reclamant a pretins 4 000 Euro (EUR) cu titlu de prejudiciu moral. Dl Brega și d-na Galescu a solicitat fiecare 3 000 EUR, iar restul reclamanților au pretins câte 2 500 EUR pentru fiecare.

69. Guvernul și-a exprimat dezacordul în privința acestor sume și a susținut că sunt excesive și nedovedite.

70. Curtea acordă suma de 4 000 EUR în beneficiul Hyde Park, achitabilă reprezentanților săi, dlui A. Postică sau dlui P. Postică, pentru a fi gestionate și dispuse în interesele Hyde Park. De asemenea, se acordă dlui Brega suma de 3 000 EUR, dnei Gălescu suma de 3 000 EUR și câte 2 500 EUR în beneficiul restului reclamanților, pentru fiecare în parte.

B. Costuri și cheltuieli

71. Reclamanții de asemenea au solicitat acordarea sumei de 3 600 EUR cu titlu de costuri și cheltuieli suportate în fața Curții.

72. Guvernul a contestat suma respectivă și a susținut că este excesivă.

73. Curtea acordă 3 000 EUR pentru costuri și cheltuieli. Suma respectivă urmează a fi achitată reprezentanților reclamanților, dlui A. Postică sau dlui P. Postică, pentru a fi gestionate și dispuse în interesele Hyde Park.

C. Penalitățile

74. Curtea consideră adecvat ca penalitățile de întârziere să fie calculate în baza ratei minime a dobânzii de împrumut a Băncii Centrale Europene, la care să se adauge trei procente.

DIN ACESTE CONSIDERENTE, CURTEA

1. *Declară unanim* inadmisibile capete de cerere formulate potrivit Articolului 3 din Convenție;
2. *Declară* cu majoritate de voturi inadmisibile capete de cerere formulate potrivit Articolului 8 și 13 din Convenție;
3. *Declară unanim* admisibile restul capetelor de cerere;
4. *Hotărăște* în unanimitate că a avut loc violarea Articolului 11 din Convenție;
5. *Hotărăște* în unanimitate că nu este necesară examinarea distinctă a capetelor de cerere formulate potrivit Articolului 6 din Convenție;

6. *Hotărăște* în unanimitate că a avut loc violarea Articolului 5 § 1 din Convenție;
7. *Hotărăște* în unanimitate că nu este necesară examinarea separată a capetelor de cerere formulate potrivit Articolului 5 §§ 2 și 3 din Convenție;
8. *Hotărăște* în unanimitate
 - (a) că statul reclamat trebuie să achite reclamanților, în decurs de trei luni de la data la care hotărîrea va deveni definitivă potrivit articolului 44 § 2 din Convenție:
 - în beneficiul Hyde Park- suma de 4 000 EUR (patru mii euro) cu titlu de prejudiciu moral, și 3 000 EUR (trei mii euro) cu titlu de costuri și cheltuieli. Sumele respective urmează să fie achitate reprezentanților reclamanților, domnilor A. Postică și P. Postică, pentru a fi gestionate și dispuse în interesele Hyde Park;
 - dlui Brega – 3 000 EUR (trei mii euro) cu titlu de prejudiciu moral;
 - dlui Juraveli – 2 500 EUR (două mii cinci sute euro) cu titlu de prejudiciu moral;
 - dlui Cotelea – 2 500 EUR (două mii cinci sute euro) cu titlu de prejudiciu moral;
 - dnei Galescu – 3 000 EUR (trei mii euro) cu titlu de prejudiciu moral;
 - dlui Vasilascu – 2 500 EUR (două mii cinci sute euro) cu titlu de prejudiciu moral;
 - dlui Dragan – 2 500 EUR (două mii cinci sute euro) cu titlu de prejudiciu moral;
 - dnei Lungu – 2 500 EUR (două mii cinci sute euro) cu titlu de prejudiciu moral;
 - dlui Hristea-Stan – 2 500 EUR (două mii cinci sute euro) cu titlu de prejudiciu moral;
 - (b) sumele respective urmează să fie convertite în valuta națională a statului reclamat, la rata de schimb valutară aplicabilă la data executării, plus orice taxă care poate fi percepută;
 - (c) că din momentul expirării celor trei luni sus menționate pînă la data executării trebuie să fie achitată o rată simplă a dobînzii la sumele de mai sus, egală cu rata limită de împrumut a Băncii Centrale Europene pentru perioada de întîrziere, plus trei procente;
9. *Respinge în unanimitate* restul pretențiilor ale reclamanților cu privire la satisfacție echitabilă.

Întocmită în limba engleză și notificată în scris la 7 aprilie 2009, potrivit articolului 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Lawrence Early
Grefier

Nicolas Bratza
Președinte